

Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságcikkek		Tárgy
	Szerző		Hely
	Cím	Só, bors és paprika	Idő
	Forrás	Világ	Személy
	Bp.	1913 IX/18	
	(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)

614.5

"1913"

FŐVÁROS

Só, bors és paprika

No lám, a kolera is jó valamire. A kolera és egyéb járványos nyavalyákra való tekintettel a helyettes polgármester rendeletet intézett a kávésekhoz és a vendéglősökhöz, hogy a nyitott só-, bors-, és paprikatartókat nyolc napon belül cseréljék ki átlátszó üvegből készült zárt só-, bors- és paprikaszórókkal. A rendelet igen helyesen megmagyarázza, hogy erre a sürgős intézkedésre azért van szükség, mert a nyitott sótartók nagy mértékben alkalmassak a ragadós betegségek terjesztésére. Ezekhez a nyitott tartókhoz ugyanis por és piszok könnyen hozzáférhet; de erre az intézkedésre már csak azért is szükség van, mert a pesti ember egy nagy kontingensének az a szokása, hogy az ujjával szedi ki a tartóból a sót. Még itt is bizonyos megkülönböztetett tisztelettel gondolunk ama kitűnő polgártársainkra, akiknek tiszták az ujjai. Sajnos azonban vannak, akiknek nem kenyerük a gyakori kézmosás; sőt a kávéházba és vendéglőbe járók között bizony olyan is akad, aki a körme alatt gyászszegélyt hord és a gyászszegélyes körömmel csippenti ki a sótartóból azt a sómennységet, amelyre a vendéglői levesnek föltétlenül szüksége van, hogy megehető legyen. Nem szeretnők, ha félreértés lenne a dologból: mi világért sem akarjuk korlátozni senki akarat és izlés szabadságát. Mindenki úgy sózza a maga levesét, ahogy neki jól esik; de viszont nem kívánhatja senki, hogy piszokkal egyék a levest azok, akik csak

levest akarnak enni piszok nélkül. Es ez az oka annak, hogy mi föltétlenül hálásak vagyunk úgy Bódy Tivadar helyettes polgármesternek, aki a só-rendeletet kibocsátotta, mint a tisztifőorvosnak, aki ezt a rendeletet sugalmazta. Hogy azonban őszinték legyünk, be kell vallanunk, hogy mi nem sokat várunk a sótartó-rendelettől; legalább is nem olyan sokat, mint az üvegkereskedők, akik föltétlenül nagyon örülnek majd ennek a rendeletnek, mert a jövőben néhány ezer sótartóval többet adnak el, mint eddig. Nem sokat várunk pedig ettől a rendeletről, mert már láttunk néhány ilyen üdvös reformot megszületni és láttuk, hogy mint hálnak meg ezek a reformok. Tapasztaltuk, hogy mint felejtik el őket kávé, vendéglős és publikum. Elfelejtik őket, mint ahogy el szokták felejtteni a halott nagy embereket. Ilyen elfelejtett rendelet például a kifliropogtatás ellen irányuló rendelet. Ennek a rendeletnek — amelyet évekkor ezelőtt bocsátott ki a tekintetes tanács — az a veleje, hogy a kávéházban és vendéglőben a vendégeknek csak egy darab süteményt szabad adni a reggeli és az uzsonnakávé mellé. Ha aztán a vendégnek nem elég ez az egy darab sütemény, akkor rendelhet többet. Azt azonban nem szabad megcselekedni, hogy minden vendég elé egész garmada péksüteményt vigyen oda a pincér. Miért nem? Azért nem, mert egész sereg az olyan „vendég”, aki csak hosszas keresgélés és ropogtatás után válogatja ki a husz kifli közül azt az egyet, amelyet a kávéja mellett elfogyaszt. Már most nekem iksznek és ipszonnak semmi kedvünk megenni azt a kiflit, amelyet a kávéházba nálamnál korábban érkező egy-két vagy tíz polgártársam már előzőleg össze-vissza fogdosott és agyonropogtatott. Nem kérünk ezekből az összeropogtatott kiflikből még többet, az esetben sem, ha a fejt ne-

vezett polgártársaink a kezmosás hívei; pe hát — tisztesség ne essék, mondván — bizony vannak olyanok is, akik „a kézmosásból csinálnak kázust.” Szóval ez a kifli-rendelet egészen okos és megszívlelésre méltó rendelet volt. Egy-két hétig volt is foganatja. De ma? **Ki törődik ma már ezzel a rendelettel, ki emlékszik rá?! A kávéházakban ma éppen olyan szeretettel ropogtatják a kiflit, mint a régi jó időben. És ez lesz a sorsa a sótartó-rendeletnek is.**